

Jag hatar flygplatsen

Jag hatar flygplatsen. Det glansiga marmorgolvet gnisslar under mina steg, lysrören i taket kastar ett kallt blått ljus över stressade familjer, och bagagebandet surrar och dunkar för varje väska som spottas ut. Men mest av allt hatar jag kamerorna. De vita blixterna river i mina ögon. Klick efter klick. Blixt efter blixt. Jag vet att de inte bryr sig om mig. Inte egentligen. Ändå försöker jag stå rakt, som om någon kunde få syn på mig av misstag. Min darrande hand söker efter mammas. Men när jag ser upp möts jag av ett leende. Ett leende, varmt och oväntat, riktat mot ankomstdörren.

Plötsligt slutar blinkandet och kameramännen vänder sig snabbt bort. Mitt hjärta slår så hårt att det känns som om det ska hoppa ur bröstet. Jag försöker andas, men luften känns tung och svår att få ner. Hon är här. Allt runt omkring blir tyst för ett ögonblick, och jag känner snabbt hennes närvaro. Genom paparazzihavets blinkande ljus skymtar jag hennes ansikte. Samma blåa ögon och samma blonda hår. Många säger att vi är lika men jag ser bara skillnader. Hon har ögon som påminner om himmeln en vacker sommardag, medan mina är gråaktiga och grumliga, som en övergiven damm där vattnet står still. Hennes honungsblonda hår som skiner i solen, och mitt slitna hår som liknar hö. Hö som hästar tuggar i sig utan att bry sig. Under ett ögonblick möts våra blickar och det känns som att det bara är vi där. Men ögonblicket blir kort när fråga efter fråga börjar ropas ut. Frågor om det nya albumet, om musikvideon och om touren.

Jag sänker min blick och gör som jag brukar vid dessa tillfällen. Jag drömmer tillbaka. Tillbaka till tiden innan hon blev känd. Till tiden vi var Tilda och Ebba, två vanliga systrar. Istället för Tilda och hennes blygsamma syster. Jag drömmer tillbaka till när vi låg på golvet i vardagsrummet och sjöng till låtarna på radion. Tilda som alltid sjöng stämman och jag som med falsk röst försökte hänga med. Redan då var det hon som bestämde vilken låt vi skulle sjunga. Hon valde alltid först, och jag följde efter. Jag låtsades att det inte störde mig, men innerst inne visste jag att jag alltid var nummer två. Pappa brukade säga att hon var född för scenen. Jag tror jag redan då började förstå vad det betydde. Att vissa människor får plats och andra får stå bredvid och applådera.

När jag återvänder till rummet har det blivit mörkt utanför fönsterna och Tilda kramar mamma hårt bredvid mig. Jag står precis bredvid, men det känns som om jag är flera meter bort. Mina handflator är fuktiga, så jag drar dem diskret mot sidorna av mina byxor. Efter förenandet men mamma går hon vidare till pappa som har ett stort leende på läpparna. Ett leende jag inte sett på flera månader. Han ser stolt ut, med sin raka rygg och sina ögon som glittrar. Till sist vänder hon sin uppmärksamhet mot mig. Hennes blick söker min, men jag hinner inte förbereda mig. All luft tycks lämna kroppen. Jag känner mig plötsligt mindre, som om rummet krymper runt mig. Hon vecklar ut armarna och drar mig försiktigt in mot sig. Mitt hjärta bultar hårt mot hennes bröst, och jag är säker på att hon måste känna det. När jag drar tillbaka försöker jag att inte möta hennes blick. Hennes vackra ögon.

Bilresan hem är livfull. Jag försöker drömma bort, lutar pannan mot bilrutan och följer träden som susar förbi med blicken. Men det enda som hörs är Tilda. Hon berättar flera historier från sin resa, skrattar och gestikulerar, och mamma och pappa hänger på, skrattar högt och

lutar sig framåt. Jag sitter still, känner hur axlarna sjunker och händerna knyts löst i knäet. Ju mer de skrattar, desto mer känns det som om jag inte finns där, som om jag bara är luft mellan dem. När vi är tre är det alltid bara sura miner och nickar. Nickar för att visa att de lyssnar, trots att jag vet att de inte gör det.

Jag hör motorljudet, däckens gnisslande mot asfalt och radion som spelar svagt i bakgrunden. Orden når mig inte. Jag ser Tildas händer flyga i luften när hon berättar, mammas skratt som studsar mellan sidorutorna, pappas leende som fyller hela bilen. Jag vill säga något, skratta med dem, men det går inte. Magen drar ihop sig och hjärtat känns tungt. Jag vill vara en del av det, men det är som om en osynlig vägg skiljer mig från dem. Jag sitter tyst och önskar att jag kunde smälta in, men jag är bara jag. Osynlig, liten, någon som inte riktigt hör hemma här.

Senare på kvällen sitter vi alla vid matbordet. Jag har knappt rört min mat, men håller ändå blicken ner i tallriken. "Hur har du haft det Ebba?" det är de första orden från Tilda riktat mot mig. Plötsligt växer ilskan inom mig. Ilska jag inte märkt av innan. Jag griper gaffeln så hårt att knogarna vitnar, handen darrar och tallriken skramlar mot bordet. Rummet fylls av tystnad, men jag hör mitt eget hjärtslag eka i öronen. "Varför bryr du dig?" ropar jag ut. Högre än jag planerat.

Mammas bestick stannar mitt i luften. Pappas blick blir hård, men jag ser också något annat, kanske förvåning, kanske sorg. Jag vet att jag borde vara tyst, men orden väller ur mig. "Ditt liv är ju så mycket mer intressant än mitt!" Hennes ögonbryn höjs, först av ren förvåning. Sedan mjuknar hennes ansikte. För en stund ser hon inte ut som artisten alla beundrar, utan som min storasyster igen. Jag ser hur blicken blir osäker, nästan rädd. Som om hon försöker förstå hur vi hamnade här, på varsin sida av bordet, med alla dessa ord mellan oss. Plötsligt exploderar jag. "Du ska alltid vara så jävla perfekt. Fattar du inte att det förstör mitt liv." Jag slår ned handfaltorna i bordet och ställer mig hastigt upp. Sedan trampar jag iväg. Iväg mot mitt rum. Båda mina nävar är knutna men jag känner en typ av lugn. För första gången i mitt liv har jag fått ut det. Alla känslor jag hållit inne är nu fria och jag är villig att ta konsekvenserna. Jag slår igen min dörr. Hårt för att de ska höra.

Sedan stannar jag i mitt rum. Tills hungern växt inom mig och ljuden från min mage tyder på att det kan vara bra att få i sig något. Försiktigt öppnar jag min dörr. Sedan tar jag snabba, tysta steg över den röda mattan i korridoren. Men då hör jag det. Små snyftningar. Så tysta att de knappt märks av. Snyftningar från hennes rum. Jag tvekar. Kanske bäst att lämna henne ifred. Men ändå rör jag mig långsamt mot dörren. Jag lyfter min hand och knackar tre gånger, som jag brukade göra när vi var små. När jag inte hör något svar trycker jag ned handtaget och öppnar. Jag blir förvånad när jag möts av Tilda liggande på marken. Hon håller en rosa kudde hårt i sin famn och har maskara rinnande nerför hennes kind. När hon får syn på mig dras hennes ögonbryn ihop. Hon börjar skrika. "Du fattar ju ingenting!" Hon skriker så högt att jag är säker på att grannarna också hör. Hon börjar berätta, och för första gången märker jag hur tungt det är att vara den som alla ser upp till. Hennes röst darrar när hon säger att hon inte alls känner sig perfekt, att varje bild, varje ord, är någon annans beslut. Att makten hon verkar ha egentligen tillhör andra, fotograferna, producenterna, publiken. "De bestämmer vem jag är," viskar hon. Då skäms jag. Skäms för att jag varit så självvis. Hela mitt liv har jag hatat henne på grund av all uppmärksamhet hon fått och aldrig tänkt på hur hon har mått. Jag hukar mig ner mot golvet och gör någonting jag aldrig brukar

göra. Jag omfamnar henne. Ett ögonblick stelnar hon till men lutar sedan sig in mot min famn. "Förlåt" säger hon om och om igen. "Det är okej" upprepar jag om och om igen.

Ibland hatar jag flygplatsen. Förut på grund av hennes ankomst men nu på grund av att hon ska lämna. De senaste veckorna har vi spenderat sida vid sida, dag för dag. Precis som gamla tider och jag har aldrig känt mig så lycklig. Vi har hunnit återuppleva gamla minnen, upptäcka nya ställen i staden och lära känna varandra på nytt. Men nu svider tårarna i ögonen och jag önskar inget annat än att hon stannar. Jag drar in ett darrande andetag och känner hur magen knyter sig. "Jag lovar, jag kommer tillbaka" viskar hon mjukt intill mig. Sedan tar hon sin stora resväska och drar den ända fram till dörrarna in till flygplatsen.

Hon stannar ett ögonblick vid dörren och ser tillbaka mot mig. Vi möts i blicken bara för en kort sekund och mitt hjärta hoppar till. Jag vill ropa hennes namn, springa fram och hålla kvar henne, men benen rör sig inte. Sedan går hon in i terminalen, rullande resväska och ljud från människor runt omkring fyller luften. Jag står kvar, stel och stilla, och känner hur magen drar ihop sig. Mina händer darrar och en tår rinner långsamt ner för kinden. Jag hatar flygplatsen.